

MILÍ PŘÁTELÉ, MĚSÍC KVĚTEN PATŘÍ K NEJKRÁSNĚJŠÍM V ROCE. I KDYŽ MÁ KAŽDÝ MĚSÍC SVÉ OSOBITÉ KOUZLO, ČAS MÁJE PROŽÍVÁ ČLOVĚK S MIMOŘÁDNOU POZORNOSTÍ A S VELKÝM OČEKÁVÁNÍM. DAR PŘÍRODY NABÍZÍ JARNÍ SVĚŽEST SE VŠÍM, CO JÍ NÁLEŽÍ. KVĚTENA KOLEM NÁS JE PŘÍSLIBEM BOHATSTVÍ BUDoucÍCH PLODŮ.

I VY, MILÍ PŘÁTELÉ, SE Z PŘICHÁZENÍ MĚSÍCE KVĚTNA RADUJETE. I NEMOCNÝ A STARÝ ČLOVĚK SI MŮŽE DOVOLIT PROŽÍVAT ASPOŇ ČÁST DNE NA ČERSTVÉM VZDUCHU A VNÍMAT TAJEMSTVÍ PŘÍRODY V JEJÍ JARNÍ KRÁSE. KVĚTEN MÁ V TRADICI CÍRKVE SVOU SPECIFIČNOST. JE TO MARIÁNSKÝ MĚSÍC. MÁJOVÉ POBOŽNOSTI SE SVOU LIDOVOSTÍ VEPSALY DO SRDCÍ KŘEŠŤANŮ S MIMOŘÁDNOU PŮSOBIVOSTÍ. PANNA MARIA, MATKA JEŽÍŠOVA A MATKA CÍRKVE, JE V LORETÁNSKÝCH LITANIÍCH VZÝVÁNA JAKO „POMOCNICE KŘEŠŤANŮ“ A „UZDRAVENÍ NEMOCNÝCH“. TYTO PROSBY PŘEDNÁŠENÉ U JEJÍHO OLTÁŘE MAJÍ SVOU OPRAVNĚNOST. NEJSME TAK SOBĚSTAČNÍ. NEMÁME VE SVÉ MOCI DAR ŽIVOTA A ZDRAVÍ, JAK BYCHOM SI TO PŘÁLI. TI, KDO SE DOVEDOU V MODLITBĚ PŘÍMKNOUT K MATCE PÁNĚ, MOHOU BÝT VE SVÝCH PROSBÁCH ODVÁŽNÍ A SMĚLÍ.

DŮVĚRA V PŘÍMLUVU NEBESKÉ MATKY OŽIVUJE DUCHA CÍRKVE A OZDRAVUJE MYŠLENÍ KŘEŠŤANA. POMÁHÁ NÁM PŘEKONAT I NEPŘEKONATELNÉ A POVZBUZUJE K RADOSTI, KTERÁ NENÍ Z TOHOTO SVĚTA. TYTO DARY SE NEDAJÍ VYNUTIT LIDSKOU ŠIKOVNOSTÍ. ČLOVĚK JE NEVYTVAŘÍ SEBEDŮMYSLNĚJŠÍMI AKTIVITAMI MYSLI I SRDCE. MARIA NÁS UČÍ POKOŘE, VDĚČNOSTI A DŮVĚŘE. JEJÍ „VELEBÍ MÁ DUŠE PÁNA, ... PONÍŽENÉ POVÝŠIL A HLADOVÉ NASYTLIL DOBRÝMI VĚCMÍ“ JE POZVÁNÍM K MARIÁNSKÉ ÚCTĚ, KTERÁ MÁ BIBLICKÉ ZÁKLADY.

POŽEHNANÉ PROŽÍVÁNÍ MĚSÍCE KVĚTNA VÁM, MILÍ NEMOCNÍ, ZE SRDCE VYPROŠUJE VÁŠ BISKUP

+ Jan Veselý

Sestry a bratři,

vstoupili jsme do měsíce zasvěceného Panně Marii, síónské dceři, na kterou Bůh shlédl jako na svou pokornou služebnici. Vzýváme ji jako Matku a učitelku moudrosti, která nás učí, jak máme následovat Ježíše. Učí nás moudrosti, která umí naslouchat Bohu a přijímat jeho vůli, ať jsou okolnosti našeho života sebetěžší. Všechno nečekané a důležité uchovávala ve své mysli a uvažovala o tom. V hymnickém chvalozpěvu *Velebí má duše Hospodina* poodhalila pravou tvář své prorocké moudrosti, když prohlásila, že „od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení“. (Lk 1,46n). Příznačná pro její pozornou péči o všechny Boží děti je její vnímavost pro lidské potřeby, když si všimne, že se na svatbě v Káně Galilejské nedostává vína. Její víra je pevně zakotvena v tajemné Boží přítomnosti, ale zároveň – a to je povzbudivá myšlenka i pro nás – miluje každého s jeho nejistotou a potřebou pomoci. Těto moudré lásce, která vidí a pomáhá, učí i nás, když nám připomíná: „Cokoli vám (můj Syn) řekne, učíte!“

Maria byla spolu s Ježíšovým učedníkem Janem, kterého Ježíš miloval, svědkyní posledních okamžiků Ukřižovaného, slyšela jeho poslední slova, obdržela Ducha Svatého, kterého předal své církvi. Maria je proto pro Jana, a v něm pro celou církev a tedy i pro každého z nás, blízkým a spolehlivým znamením Pánovy přítomnosti a tedy naší duchovní matkou. Je uprostřed putující a trpící, ale i vítězná církev pokorným znamením důvěryplné modlitby. Je tou, která *skládá svou naději v Pána a ve dne v noci se vytrvale modlí a prosí.* (1 Tim 5,5). Romano Guardini, velký mariánský ctitel, citlivě zvažoval lidskou bídu, nemoc a osamocení, a proto napsal: *V nitru, které je vyprahlé jako pole bez deště, může Bůh otevřít skryté prameny. Někdy je lidské nitro samá rána, rozbolavená touhou nebo zármutkem a trhlinami, které se táhnou celou bytostí. Pomoc a uzdravení tu může dát jen Bůh – na přímluvu Panny Marie.*

Její přimluva za věřící (všichni jsme jejími dětmi!) je potvrzena mnoha staletými církevními dějin. Její pomoc v záležitostech malých i velkých u věřících všech stavů se obdivuhodně promítla do nejrůznějších situací, které lidé prožívali na své pouti v tomto slzavém údolí. Vždy ovšem záleželo na síle jejich dospělé a důvěryplné víry v Mariinu pomoc a v sílu její přimluvy. Připomeňme si, že Ježíš nás napomíná, abychom si nedělali přílišné starosti o svůj život, ale aby lampy naší víry stále hořely jasným plamenem a přivolaly tak v pravý čas pomoc shůry. Chválí ty, kdo ve svém srdci nepochybují, takže jejich víra je tak silná, že může přenášet i hory. Panna Maria nás učí, že pravá, prožívaná víra není nikdy sama. Má rodnou sestru, která ji nikdy neopouští. Tou sestrou je naděje a s ní spojená důvěra v Mariinu přimluvu.

U proroka Sofoniáše (3,14) čteme: *Zaplesej, síónská dcero, zahlahol, Izraeli! Raduj se a jásej z celého srdce, dcero jeruzalémská!* Spolu s andělovým pozdravem *milostiplná* Maria dostává účast na plnosti duchovních darů, a je tak spojena se všemi křesťany, kteří přijímají od Pána jeho milost. Celý její život je ve znamení neomylného Božího předurčení, které z ní udělalo pozemskou matku Boha a současně znamení mateřství církve. Tato síónská dcera, mocná služebnice Páně, se ve své lásce přimlouvá u svého Syna zvláště za trpící Boží děti. Proto ji s důvěrou prosme: *Panno Maria, Uzdravení nemocných, oroduj za nás!*

P. Miloslav Fiala OPraem.

V dubnu před 15 lety navštívil Hradec Králové Svatý otec Jan Pavel II. Na tuto významnou návštěvu máte nyní možnost s námi zavzpomínat i vy. Na otázky p. Jaromíra Fridricha odpovídal Mons. Josef Socha.

1. V roce 1990 byl Svatý otec Jan Pavel II. v Praze, Velehradě a Bratislavě, v roce 1995 v Praze a Olomouci a jako třetí návštěvu vykonal (krom opět Prahy) i u nás v Hradci Králové. Proč? Co bylo důvodem?

Třetí apoštolská cesta Jana Pavla II. do naší vlasti v roce 1997 nebyla věcí náhody. Papež si přál oslavit tisícileté jubileum smrti Svatého Vojtěcha, který se hluboko vepsal i do dějin polského národa, v zemi, kde byl Svatý Vojtěch arcibiskupem. Královéhradecký biskup Otčenášek si ve skrytu duše přál, aby Jan Pavel II. při této příležitosti zavítal i do Hradce Králové. Chtěl tomuto setkání vtisknout myšlenku, která odpovídala jeho celoživotnímu heslu „Spřátelování“. Mše se Svatým otcem podle něho měla být setkáním mladých se seniory. S tímto přáním jsme odjízďeli do Prahy, kam přicestoval – dnes už kardinál Tucci, vyjednávat bližší podrobnosti této papežské návštěvy. Průběh jednání však nenasvědčoval, že se otcovi arcibiskupovi podaří jeho plán uskutečnit. Neměli jsme při tomto jednání tak silné slovo. Když přednesl své přání, zdálo se, že nebude vyslyšen. P. Tucci si tehdy vzal slovo a řekl: „Aby bylo jasno, Svatý otec si při této návštěvě Čech přeje tři věci: navštívit katedrálu sv. Víta v Praze, kde jsou uloženy ostatky sv. Vojtěcha, klášter na Břevnově založený tímto mučedníkem a diecézi, v níž se světec narodil.“ Přitom také vatikánský mluvčí poznamenal, že si Svatý otec přeje navštívit v Hradci Králové svého přítele, biskupa Karla Otčenáška. Bylo rozhodnuto. Možná k překvapení mnohých. Bylo dohodnuto, že v Hradci Králové bude záměrem setkání papeže s mladými. Přijali jsme tento návrh, i když otec arcibiskup se musel vzdát svého originálního záměru setkání mladých se starými. Důvod cesty papeže do Hradce Králové si tedy stanovil Jan Pavel II. sám.

2. Odkdy jste o návštěvě věděli, jak dlouho se připravovala, kolik lidí na ní organizačně a pořadatelsky participovalo?

Nevzpomínám si na přesné datum pražského setkání, z něhož jsme odjžděli domů s radostí, že papež zavítá do východočeské metropole. Myslím, že to bylo v listopadu roku 1996. Krátce nato jsme utvořili na biskupství v Hradci Králové tým lidí, kteří se budou touto dějinnou událostí zabývat. Náročnost tohoto úkolu usnadňovala radost. Ta také otvírala naši mysl, psychické i fyzické síly potřebné v procesu přípravy. Obrátili jsme se na vedení města, armádu, policii, zdravotníky, vedení kraje a požádali o spolupráci. Všude jsme se setkali s pochopením a přátelským příslibem, že pomohou rádi. Bylo to také velké vyznamenání pro naše město a jeho celosvětová propagace. Zakrátko nato jsme se rozjeli do Říma prohodit s papežským ceremoniářem podrobnosti. Právě ochota a dobrá vůle všech zainteresovaných pomáhaly překonávat těžkosti spojené s tak mimořádnou návštěvou.

3. Bylo třeba nachystat nějaká zvláštní opatření?

Těch zvláštních opatření byla celá řada. Jednalo se přece i o státnickou návštěvu – papež je hlavou vatikánského státu. Proto se vše organizovalo s respektováním protokolu běžného při takových příležitostech. Policejní ochranka si sama určovala, co je třeba. Protože se rozhodlo, že papežská mše s mladými bude na Velkém náměstí v Hradci Králové, začalo se s přípravou pódia. Tady se zas zapojili architekti a výtvarníci. Šlo také o prezentaci našeho města a smyslu pro krásu nás, Východočechů. Rád vzpomínám na dny této spolupráce. Vytvořili jsme společenství lidí, kteří se podíleli na přípravě nevšední historické události regionu i města.

4. Co přítomnost Jana Pavla II. znamenala pro královéhradeckou diecézi?

Svatý Otec vždy, když odjíždí na návštěvu kterékoliv země, zdůrazňuje, že jeho cesta má především pastorační, tj. náboženský charakter. Jede posílit víru věřících, poděkovat jim za jejich věrnost a povzbudit k ještě věrohodnějšímu svědectví Kristovu evangeliu. Samozřejmě, že se umí vždycky zahledět do krásy přírody, uměleckých památek, podat ruku státníkům, velkým osobnostem, ale i prostým lidem, zadívat se do jejich očí a poznat jejich těžkosti, starosti i problémy. To, že Jan Pavel II. navštívil město se svatodušní katedrálou a měl před sebou 40 000 mladých, to se projevilo i na jeho řeči, gestikulaci a radosti. Během mše svaté přšelo, a když na chvíli přestalo, poznamenal: „Pršelo a už neprší“. I to, že si během řeči počkal, až hodiny na věži odbijí jedenáct a pak skoro až šibalsky podotkl „jedenáct“, dalo jeho projevu zvlášť osobitý charakter. Mladí to přijali jako vyjádření svěžesti jeho myšlení i srdce: Papež je nám blízko a rozumí nám. Tento důležitý moment byl pro všechny svědectvím lásky Jana Pavla II. ke každému člověku. Není to velké poselství tohoto muže našemu světu?

5. Co znamenala návštěva Svatého otce osobně pro vás, co vám nejvíc utkvělo v paměti?

Měl jsem na starosti průběh liturgie – bohoslužby. To vyžaduje velkou odpovědnost. Nicméně jsem intenzivně prožíval tuto tříhodinovou přítomnost hlavy katolické církve pozorně, s velkým očekáváním a radostí. Zvlášť mě oslovilo to, jak Jan Pavel II. pružně a s velkým taktem reagoval na konkrétní situace. Nejprve se s kněžími a námi přísluhujícími setkal osobně v katedrále, kde jsme se připravovali k bohoslužbě. Jeho stisk ruky s pohledem do očí zůstane pro každého velkým darem tohoto muže, dnes už blahoslaveného. Také na mě zapůsobila atmosféra ticha, které bylo ve společenství tak velkého množství mladých opravdu slyšitelné. Za zmínku stojí i to, jak si lidé dobře všimli, že po skončení mše bylo náměstí čisté a bez poškození. To při setkání tolika mladých není tak samozřejmé. Doznění těchto historických okamžiků stále trvá. Nedá se zapomenout nezapomenutelné.

6. Na co nejraději vzpomínáte?

Každý jsme měli při mši svaté určitý úkol. Můj spočíval v tom, že jsem víc očima než gesty dával pokyny ostatním. Sám jsem měl, a to je to, co se mi zvláště vtisklo do paměti, přinést na konci bohoslužby na tácku papežskou bílou čepičku zvanou solideo. Když jsem stál za Svatým otcem a podával solideo ceremoniáři, ukázal, že ji mám papežovi na hlavu dát sám. Maličkost, ale pro mne to byla velká chvíle. Zvláště, když je Jan Pavel II. dnes už prohlášen za blahoslaveného. Čest, odměna, výzva? Asi všechno dohromady.

Od návštěvy Jana Pavla II. uplynulo 15 let. Vzpomínky zůstávají a jsou živé. Povzbuzují k naději a životu, který Jan Pavel II. často nazýval kulturou života. Tento papežův odkaz nezestárne. Zůstává milým dědictvím tohoto města, královéhradecké diecéze a východočeského regionu.

Svatojánské zamyšlení

Májovým světcem můžeme nazvat mučedníka sv. Jana Nepomuckého. Jeho svátek je v církevním roce zasazen do poloviny měsíce května. Svatý Jan Nepomucký se sv. Václavem proslavili náš národ po celém světě. Jan z Nepomuku možná i víc než kníže Václav. Sochy tohoto českého světce zdobí kostely, mosty a náměstí mnoha lokalit a jsou i ozdobou nejen české krajiny.

Je to vždy milé překvapení, když se člověk setká s postavou svatého Jana Nepomuckého také tam, kde by to nečekal, v zemích, které nemají kulturně tak blízko naší domovině. Zpravidla je Janovu sousoší vyhrazeno významné místo. Vzpomínám na kostel v malém švýcarském městečku Fischingen, s nímž jsme měli přátelské a partnerské vztahy. V klášteře benediktinů, v blízkosti hlavního oltáře stojí na zdobném podstavci právě náš český světec, jeden z patronů naší královéhradecké diecéze. Překvapilo mě, že tamní farníci věděli, kdo tento světec je a kam sv. Jan Nepomucký patří.

Co je na tomto katolickém knězi tak přitažlivé? Proč vzpomínka na něj už dávno nezmizela v propadlišti dějin? Proč tento muž církve, patřící k historii našeho národa, odolal všem atakům pseudohistoriků, kteří se ve svých výročí opírali jen o své subjektivní pocity? Jaké zásluhy zdobí tohoto světce církve a generálního vikáře pražského arcibiskupa? Dá se na tyto otázky odpovědět jen tím, že zemřel mučednickou smrtí? Ano. Ve společenství svatých je připočten do sboru těch, kdo za Boží zájmy, spravedlnost a právo církve položili život.

Ale Janovo svědectví života jde ještě dál. Vykazuje zřetelné stopy vysokého stupně morálních kvalit. Jako notář biskupského úřadu, odpovědný strážce dokumentů církevní instituce, jako Kristův kněz a člen sboru kanovníků, měl možnost dosáhnout v kariéřním řádu význačné postavení. Nezáleželo mu tolik na tom, aby ve svých úředních postojích hledal lacinou chválu lidí. To, že pražský arcibiskup Jan z Jenštejna si ho vybral ke službě generálního vikáře, tzn. svého druhého já, ukazovalo na Janův pokorný, zodpovědný a spravedlivý přístup k záležitostem církve, veřejného života a českého národa. Nebyl prodejný ve svých rozhodováních. Zůstával v intencích církve, ať to bylo „vhod“ či „nevhod“ (Sv. Pavel).

Láska k pravdám evangelia, živý a nezištný vztah ke Kristu a tajemství života církve, to určovalo míru hodnot, v nichž se sv. Jan Nepomucký pohyboval svým myšlením, touhami srdce a nadějemi svých perspektiv života. Jeho násilná smrt za účasti samotného krále Václava IV. byla dovršením jeho celoživotní věrnosti Bohu, církvi, člověku i národu.

Památný Karlův most v Praze, místo, odkud svrhla horda králových pochopů do Vltavy Janovo tělo, zůstává i mostem sv. Jana Nepomuckého. Toto cenné, dějinně proslulé místo, získalo událostí Janovy mučednické smrti ještě další hodnotu.

Nedaleko Dobrušky, v lese, je kaple Panny Marie (Studánka u Chábor). Není tak velká, ale lidé k ní putují už celá desetiletí. Dá se říci, že spolu s nimi putuje i sv. Jan Nepomucký. Jeho socha, a to je dost nezvyklé, ztvárňuje tohoto světce v poutnickém hávu, jak pospíchá směrem k mariánské kapli a studánce. I tento Janův postoj vyjadřuje to, oč mu v životě šlo. Být všude tam, kde se prosazuje právo a spravedlnost, kde člověk sbírá síly k nesení svých těžkostí a křížů, kde nalezne své odpočnutí, pokoj srdce a posilu pro své životní zápasy. Není toto Janovo poutnické gesto povzbuzením i pro vás, milí nemocní? Nemůžete často putovat tam, kam byste si přáli. Mnohá z poutních míst, kde jste se po léta radovali ve společenství víry a lásky s ostatními, zůstávají pro vás jen milou vzpomínkou. Nicméně člověk na svatá místa, tam, kde sbíral sílu a odvalu k plnění denních úkolů a povinností, může putovat myslí i srdcem. Modlitbou je člověk rychlejší, než mu to dovolují jeho fyzické možnosti a síly. Bůh umí dávat dary svého milosrdenství a lásky najevo různými způsoby, není vázán na zákonitost tohoto světa. Duchovní pouť, kterou člověk touhou svého srdce koná modlitbou ze svého nemocničního lůžka, nebo ze své komůrky, kde prožívá náročný úděl svého stáří, může přinést požehnané ovoce a obdarovat člověka radostí a pokojem srdce.

Co pro vás, milí nemocní, může tento národní světec znamenat? Jaké povzbuzení si můžeme od tohoto „svatého na mostě“ – jak ho leckdo pojmenovává, vzít? Co je sympatické v jeho životě a co neodnesl čas několika staletí? Poctivost v práci, zodpovědnost v rozhodování, vytrvalost v povinnostech, odvaha nést důsledky svých postojů, pevnost charakteru a láska ke Kristu ukřižovanému a vzkříšenému.

Svatý Jene Nepomucký, oroduj za nás a za náš český národ. Vyprošuj nám všem statečnost a pokoru v přijímání údělu života ve zdraví i nemoci. Pomáhej všem, komu je svěřena odpovědnost za druhé, aby nehleděli na svůj osobní prospěch, ale měli na mysli dobro druhých. Vyprošuj našemu národu pokojnější časy, radost z dosaženého dobra a opravdovou křesťanskou naději ve vítězství pravdy, dobra a života v lásce.

Mons. Josef Socha

Zprávy z diecéze

Závěr postní doby prožil pan **biskup Jan ve Svaté zemi**. Jako poutník si prošel místa Ježíšova života. V tiché meditaci, v níž se člověk rychleji dostává k pravdě evangelia, se otec Jan mohl radovat z daru povolání ke křesťanství, kněžské a biskupské službě. Zvláště místo Ježíšovy poslední večeře znamená pro každého biskupa uvědomění si svého osobního a niterného vztahu s Kristem. Ve večeřadle v Jeruzalémě jsme dostali kněžství a eucharistii. Tyto božské dary jsou bytostně spojeny s životem církve, s počátky apoštolské posloupnosti a s výzvou k služebné lásce. Pan biskup Jan byl tentokrát v Galileji, Jeruzalémě, na Golgotě, v kapli Ježíšova hrobu, poprvé ve službě královéhradecké diecézi, a my jsme v jistém smyslu byli s ním, protože pan biskup je se svými diecezány ve stálém spojení modlitbou, láskou a službou.

Tradiční **setkání diecézní mládeže se sídelním biskupem** před Květnou nedělí bylo zapsáno v diáři otce Jana dlouho dopředu. Mladí se těší na přítomnost svého pastýře ve svém společenství, které v tento den vytvořili. Na 800 chlapců a děvčat se sjelo do Hradce Králové. V sále hradecké Filharmonie se naše mládež představila v síle své mladistvé inspirace v připraveném programu. Vyslechli si katechezi Mons. Josefa Suchára, který ve své řeči navázal na motto setkání, verš z listu svatého Pavla Filipským „Radujte se v Pánu, opakují, radujte se!“. Po obědě mladí prošli městem v kajícím průvodu při modlitbě křížové cesty. Zakončení tohoto požehnaného dne slavili mší svatou v katedrále Svatého Ducha se svým biskupem, generálními vikáři a kaplany pro mládež.

Pan biskup jim mimo jiné řekl: „Nikdy nebylo snadné být křesťanem. Poznali jste to už mnohokrát. Zakusili jste na sobě, jak se svět evangelium dovede bránit.“ V závěru své řeči mladé vyzval: „Buďte bdělými strážci hodnot evangelia. Neopomíjejte jeho náročnost a uchovejte si radost z víry v Boha.“

Svaté velikonoční Třídenní má každoročně svou předeheru bohoslužbou „**Missa chrismatis**“ – mší svatou se svěcením olejů v biskupské katedrále. Je to příležitost kněží setkat se se svým biskupem a příležitost pro biskupa vidět téměř celé presbyterium. Při této bohoslužbě se také světí svaté oleje katechumenů, biřmovanců a nemocných. Je to vždy velká chvíle, když při této mši obnovují kněží své kněžské závazky, a to slib celibátu a poslušnosti. I když se k obojímu zavázali v den svěcení, je potřebné, aby udržovali tyto důležité sliby ve stálé životnosti a spatřovali v nich dar spojený se svátostným svěcením. Pan biskup Jan jim v homilii mj. připomněl: „I když se váš všední kněžský život pohybuje někdy v dimenzích únavného stereotypu, i když na nás svět doráží svou mentalitou, máme stále na dosah tajemství pravdy, života a lásky v Nejsvětější Eucharistii. ... Dar kněžství nevyrostl z potřeb doby a lidského uvažování. Je projevem Božího ducha působícího v každém čase, každém systému, národě a kultuře. Má vládu a moc nad tajemstvím povolání člověka k službě výhradně Bohu, a to vždy v souvislosti se spásným dílem Ježíše Krista.“

Pan kardinál Dominik Duka zavítal do rodného Hradce Králové k účasti na kulturně významnou akci zvanou **Primus inter pares – První mezi rovnými**. Vedení města každoročně odměňuje osobnosti různých společenských aktivit. Umělce, lékaře, pedagogy, zasloužilé občany, sportovce a ty, kdo se mimořádně zasloužili o rozvoj východočeské metropole. Mezi vyznamenanými byl mj. bývalý ředitel krajské galerie dr. Sůva. Jednotlivá vyhlášení oceněných byla provázena zpěvem královéhradeckých pěveckých sborů. Slavnostní večer se letos mimořádně konal v prostorách katedrály Svatého Ducha. Bylo poznat, že řečníci svými projevy dobře vnímali i posvátnost prostoru, v němž se nacházeli. I architektura této 700leté stavby hovoří řečí své krásy, dějin i svou životností. Je to kostel královéhradecké farnosti na Starém Městě a zároveň i chrám s biskupskou katedrou královéhradeckého biskupa. V minulých letech mezi vyznamenané patřili i zvěčnělý arcibiskup Otčenášek a náš český primas kardinál Dominik.

I hradecká univerzita má své aktivity, které přesahují hranice východních Čech. Svět této vysoké školy dobře koresponduje s děním našeho regionu i mimo něj. **Prof. Petr Piřha**, katolický kněz a bývalý ministr školství v prvních letech po roce 1989, patří k velkým osobnostem naší české postmoderny. Jeho tradiční postoje v oblasti pedagogických věd, zkušenost historika a jeho spirituální pohledy do naší současnosti, to je hlas proroka se vším, co k této službě patří. Královéhradecká univerzita vyznamenala tohoto muže vědy a velké lásky k našemu národu **čestným doktorátem pedagogických věd**. Udělení tohoto titulu se konalo v univerzitních prostorách za účasti představitelů mnoha českých vysokých škol. Tohoto slavnostního aktu se zúčastnil i arcibiskup pražský Dominik kardinál Duka.

JS

Vzpomínka

V těchto dnech si připomínáme roční výročí od smrti otce arcibiskupa Karla Otčenáška. Chci se s Vámi krátce podělit o vzpomínku na poslední dny jeho života.

Jsem nesmírně vděčná, že jsem se směla podílet na péči o něj spolu se svými spolupracovníky a dobrovolníky Oblastní charity Hradec Králové. Tato služba byla pro mne a také i pro naši organizaci rozhodně velkým požehnáním a věříme, že otec arcibiskup nad námi drží nyní ochrannou ruku a provází nás. Často si na něj vzpomínáme, zejména v souvislosti s rozvojem domácí hospicové péče.

Střídající se u jeho lůžka v posledních týdnech jeho pozemské pouti jsme si uvědomovali, jak moc je důležité PROVÁZENÍ, a to pro obě strany. Ač chvíle protkané bolestí a postupným ubýváním sil byly současně chvílemi ponoření se do dalších dimenzí lidského života, zakoušeli jsme sílu SDÍLENÍ a BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI. V posledních dnech se otec arcibiskup dokolečka modlil: „JEŽÍŠI, SYNU ŽIVÉHO BOHA, SMILUJ SE NAD NÁMI, NADE VŠEMI HŘÍŠNÍKY!“ Zakoušeli jsme spolu s ním OČEKÁVÁNÍ a já dnes věřím, že je U NĚJ, V JEHO NÁRUČI.

Poznala jsem také nesmírnou obětavost sester Marty a Mlady, které nejenom s otcem arcibiskupem dlouhá léta spolupracovaly, ale též mu s velkou LÁSKOU a trpělivostí pomáhaly i v posledních dnech a chvílích jeho života. Chci hlavně jim, ale také i všem ostatním – sestřám, biskupům, kněžím, lékařům, charitě a dalším, kteří se na provázení podíleli, ještě jednou i touto cestou vyjádřit svůj DÍK. Zrovna zmíněným sestřám jsem vděčna za jejich příklad lásky nenápadné, nezištné, obětavé, Bohu oddané.... *Děkuji.*

Aneta Maclová

V nemoci nejste sami

Občasník, který právě držíte v rukou, nese název Dopis nemocným. Je určen zejména Vám, do jejichž života vstoupila nemoc, zdá se, že na delší čas. Nemoc, často nečekaný a hlavně nevídaný host, který s sebou přináší různé nežádoucí „dary“ – bolest, fyzická omezení, psychické potíže, někdy bezmoc, strádání, vyřazení z některých aktivit dosavadního způsobu života... Když čekáme ohlášenou návštěvu, obvykle se těšíme a připravujeme se na ni, uklízíme, chystáme různé pokrmy, chceme udělat hostům radost.

Ale co s tímto neohlášeným hostem, jehož nečekaný příchod nás mnohdy zaskočí, nebo hostem někdy i plíživě ohlašovaným, na jehož vkrádání spíše nereagujeme a nebereme jej vážně, jednoduše nejsme připraveni.

V případě nemoci se pořád jedná o život, který máme i s tímto hostem dále žít, a to co nejplněji, s vědomím smyslu a přítomnosti Toho, který je, s pocitem, že ani v tomto těžkém a náročném období nejsme sami, dokonce se nám nabízí nové poznání – můžeme se ponořit do Kristova utrpení, dotknout se Jeho ran, procházet Kalvárií... a třeba i zakusit vedení a naději, že jednou...

Nemoc nás někdy upoutá na lůžko, usadí na vozík, vyřadí z běžného života, obere nás o setkávání s přáteli, přinutí nás mnohého se vzdát... Ale na druhou stranu nám může i přes všechny ty obtíže přinést i nová přátelství, jaké prožívá nyní paní Marie a pan Jaroslav.

Manželé bydlí na okraji menšího města. Děti se jim rozutekly do světa a žijí v zahraničí. Manželům je již přes osmdesát let. Mají několik přátel, ale více méně stejné věkové kategorie. Dosud se celkem drželi a starali sami o sebe i přes různé zdravotní potíže. Nedávno však zasáhla mozková příhoda, která upoutala pana Jaroslava na lůžko. Nějaký čas pobyl v nemocnici, pak byl převezen do léčebny dlouhodobě nemocných. Pobyt v tomto zařízení nesl velice těžce, rovněž i paní Marie, která ho sice denně navštěvovala, ale byla bezradná, že se o něj nemůže postarat a vzít ho zpět domů. Moc toužili být opět spolu. Je to již 62 let, co si řekli před Bohem ano – v dobrém i zlém – a skutečně i v mnoha těžkých zkouškách obstáli. Chtěli být spolu i teď, ale jak to udělat? Děti jsou daleko, přátelé mají sami svých starostí dost.

Jejich velké přání se i přesto uskutečnilo, a to díky zdravotním sestřám, pečovatelkám a pečovatelům Charity. Pan Jaroslav může domů! Jako andělské bytosti k nim denně přicházejí jejich „Sluníčka“, jak mi oba říkají. Zdravotní sestry dle pokynů lékaře podávají léky, ošetřují místa ohrožená proležením, s panem Jaroslavem cvičí, aby mohl co nejvíce obnovit sebeobslužnost. Pečovatelé Jana a Michal jim pomáhají s koupáním, nákupy a některými nutnými pracemi, na které paní Marie již nestačí.

Jsou jim obrovskou oporou, stávají se z nich jejich noví přátelé, kteří jim pomáhají zvládat toto náročné období společného života. Radují se z toho, že nejsou sami a že mohou i nadále zůstat spolu až do smrti, jak si kdysi slíbili.

Proč zmiňuji právě příběh této dvojice? Hlavně proto, abych Vás upozornila na to, že jsou tady služby, které Vám mohou ve Vaší nemoci pomoci. A to již dvacet let. Charita totiž v naší diecézi slaví v těchto dnech dvacet let své činnosti. Nabízí spoustu různých služeb pro lidi, kteří potřebují pomoc, podporu. Naším nemocným je určena zejména charitní ošetřovatelská a pečovatelská služba a domácí hospicová péče. Tyto služby Vám v našich dopisech postupně představíme. Pokud byste je uvítali již nyní, tak se určitě obraťte na svého kněze nebo lékaře, který by Vám měl podat informaci, zda je ve Vaší obci možnost zapojit tuto službu do péče o Vás nebo o Vašeho blízkého v čase nemoci, což umožní ve většině případů léčit se a setrvat doma i v čase vážnější nemoci.

Podrobnější informace naleznete na webových stránkách www.hk.caritas.cz

Aneta Maclová

Vážení nemocní,

chtěla bych se s vámi podělit o svou **zkušenost s přijetím nemoci**, zákeřné nemoci. Vše začalo v říjnu 2010, kdy mi bylo necelých 48 let. Náhle jsem si nahmatala v prsu bulku, která se rychle zvětšovala. Na mamografu jsem byla před dvěma lety a další vyšetření jsem měla absolvovat až v lednu 2011. Gynekologem mi bylo doporučeno ihned podstoupit mamografické vyšetření. Při něm mi byl proveden i odběr tkáně na histologický rozbor. Za týden 24. 11. 2010 jsem se měla dostavit v 11 hodin pro výsledky.

Předpokládaný očekávaný výsledek – buď to je rakovina, nebo není. Tuto novou skutečnost jsme musela nějak přijmout, a protože doposud jsem všechny problematické situace ve svém životě řešila nejprve svatou zpovědí, ani tentokrát to nebylo jinak. Ať už výsledek vyšetření bude jakýkoli, jsem schopna se s tím lépe vyrovnat, když budu vědět, že jsem pro to, aby to dopadlo co nejlépe, udělala vše, a když celou svou starost vložím do rukou Božích.

Do Pardubic jsem se měla dostavit ve středu 24. 11. 2010, takže jsem si předtím domluvila sv. zpověď u P. Františka Hofmana ve Skutči. Mohla jsem zvolit kteréhokoliv jiného zpovědníka ve svém okolí, nebo kdyby byl blíž P. Josef Mazura – určitě by to byl on, komu bych svěřila svoji starost. Dnes s odstupem času vím, že to bylo řízení Boží, aby to byl právě P. Hofman. Nechtěla jsem se jen vyzpovídat, ale také vypovídat. Měla jsem dost času, domluvení jsme byli na 8 hod. na faře ve Skutči, já měla být v Pardubicích až v 11 hodin. I pan farář na mě měl dost času, nejednalo se jen o zběžnou sv. zpověď, ale o důkladnější, co kdyby nemoc postupovala rychleji, než jsem byla vůbec schopna připustit.

Vše probíhalo v příjemné přátelské atmosféře, samozřejmě, že jsem se zmínila, proč jsem o sv. zpověď požádala a že mě právě tento den čeká verdikt, zda se jedná o zhoubný nádor či nikoliv. P. Hofman mi po sv. zpovědi nabídl, zda bych chtěla přijmout svátost nemocných. S radostí jsem souhlasila. Nemyslím si totiž, že se jedná o poslední pomazání, ale posilu v nemoci a v mém případě tato posila přišla naprosto v pravou chvíli. Pan farář to pro mě uskutečnil jako slavnost a já byla skutečně potěšena. Takže jsem ještě v této slavnostní chvíli požádala, zda bych mohla přijmout svaté přijímání. P. Hofman řekl: „Dobře, ale to musíme do kostela.“ Ač v neděli chodím na mše svaté do Proseče, tento kostel ve Skutči je mi také zvlášť milý. Vždyť jsem tam devět let navštěvovala studentské bohoslužby, prožila tam mnoho hezkých chvil. Najednou jsme spolu stáli u oltáře, u stejného oltáře, u kterého osm let ministroval můj nejmladší syn po dobu svých studií na gymnáziu ve Skutči.

Pan farář se se mnou modlil modlitbu Otčenáš a po slovech „Hle Beránek Boží ...“ mi podal Nejsvětější svátost. Vše mi připadalo tak krásné a moje dušička se radovala, že jsem ten den byla připravena přijmout každou zprávu, ať je jakákoliv. Slavnost skončila a já se po požehnání loučila slovy: „Děkuji a s Pánem Bohem.“ A pan farář dodal: „Děkuji vám, že jste přišla.“ Ve chvíli, kdy já děkovala Pánu Bohu a radovala se ze všeho, co jsem během uplynulé hodiny mohla prožít, tak v tu chvíli mě P. Hofman vyprovázel slovy: „Děkuji vám, že jste přišla“. Ze Skutče jsem odjela do Pardubic s radostnou myslí a s chutí zpívat si „*Chtěl bych mít radost ve svém srdci ..., chtěl bych mít pokoj ve svém srdci ...*“

Na mamografu mi paní doktorka sdělila, že výsledek histologie je pozitivní, na kartu napsala onko a pozvala mě odpoledne do nemocnice na konzilium lékařů, abych se dozvěděla, jak dál budou pokračovat v mé léčbě. Tuto informaci jsem mohla přijmout klidně, vždyť jsem na tuto variantu byla připravena nejlíp, jak jsem mohla být.

Pracuji na městském úřadu v Chrasti jako ekonomka a kolegyním z práce jsem poslala zprávu, že jsem onkologický pacient a že jsem připravená bojovat s nemocí, i když to bude těžké. Děvčata mně pak řekla: „Místo abychom povzbuzovaly my tebe, tak jsi podporovala ty nás.“ Z rodiny jediný, kdo o všem věděl a sdílel se mnou můj úděl, byl můj manžel Honza. Všichni ostatní, rodiče i děti se to dozvěděli až ve chvíli, kdy mi po chemoterapii začaly padat vlasy. Dále se moje léčba vyvíjela přijatelně, po chemoterapii jsem podstoupila operaci, pak celé léto ozařování. Nyní jen docházím na kontroly a beru léky.

Jednou jsem s jedním ze svých synů mluvila o tom, jak se dá i takováto diagnóza přijmout a jak to se mnou celé bylo a že kolegyně v práci byly překvapené, že je možné nezměnit svůj přístup k životu a radovat se, i když je člověk onkologický pacient. On na to reagoval slovy: „Mamko, když tys jim to řekla, jako bys měla chřipku.“ Pak se moje nemoc nečekaně ozvala ještě před Vánocemi, kdy jsem v důsledku léčby rakoviny prodělala trombózu, ale to je zase jiný příběh. Teď jsem se s vámi, milí nemocní, chtěla jen podělit o svou zkušenost s přijetím svátosti nemocných a s přípravou na přijetí takové diagnózy, jakou je rakovina. Vždyť jsem přece v tu chvíli byla připravena úplně na vše. A pan farář přece říkal jen pro mě: „Hle Beránek Boží.... Tělo Kristovo .... Požehnej vás .... Děkuji vám, že jste přišla.“

A ještě jeden zážitek z onoho těžkého konce roku 2010. V době, kdy jsem za sebou měla první chemoterapii, mně přišlo přání k Vánocům od P. Uhlíře z Kutné Hory. Hlavní myšlenka byla: „Neříkej Bohu, že máš velký problém, řekni problému, že máš Velkého Boha.“ Moje léčba probíhala, řekla bych, že úspěšně, protože se za mě modlilo tolik lidí. Ty modlitby jsem pociťovala pokaždé, když jsem se měla podrobit dalšímu kroku, který má léčba vyžadovala.

Milí nemocní, nebojte se požádat o svátost nemocných, skutečně to není poslední pomazání, pomáhá na těle i na duši.

Miroslava Břeňová, Hluboká u Skutče

Naši drazí přátelé,

je zde opět květen, měsíc, který nám snad nejvíce ukazuje krásu Božího stvoření, měsíc, jehož každý den je svátkem naší nebeské Matky. Co krásného už bylo o ní napsáno! Kolika umělcům bylo a je už jen její jméno inspirací pro jejich díla! A přece – jak v jedné z našich písní zpíváme: „Byť i všichni chválu tobě pěli, jménem tvým zněl obor světa celý, větším světlem plane sláva tvá na nebesích, Matko Kristova!“ Když jsem přemýšlela, kam bych měla sáhnout, abychom i my přidaly aspoň malou kapičku do poháru její slávy, napadla mě jedna vzpomínka, dnes už dávná, která by mohla potěšit i vás...

Bylo to 8. prosince 1954 kdy uplynulo sto let od vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí Panny Marie. A tehdy Svatý otec Pius XII., aby toto význačné jubileum zdůraznil, ustanovil při slavnosti Všech svatých, 1. listopadu 1954, zvláštní svátek Panny Marie Královny. Nebyla to jen oslava jubilea; papež tak opět chtěl – v době, kdy byly mnohé země pod komunistickou diktaturou – předat celý svět její královské vládě a svěřit všechny pronásledované její mateřské lásce. Toto datum bylo ještě tím slavnostnější, že předchozí den, tedy 31. října, byl nejen poslední den růžencového měsíce, ale i poslední neděle v měsíci říjnu. Ti starší si snad vzpomenou, že před koncilem byla poslední říjnová neděle slavností Ježíše Krista, Krále. Nově ustanovený svátek Královny měl tedy zase uzavírat měsíc květen, měl se slavít 31. 5., v jeho poslední den (pokoncilová liturgická úprava jej pak později přesunula na 22. srpen jako oktáv slavnosti Nanebevzetí Panny Marie – to bylo tehdy právě potvrzené dogma). Do všeobecného rámce je nyní zasazena moje osobní vzpomínka.

Zpráva o ustanovení tohoto svátku vzbudila velkou radost. U nás, „za železnou oponou“, se nedala dělat nějaká veřejná akce, nešlo však o žádné tajemství, takže přece jen farnosti, komunity i menší skupiny věřících mohly samy připravit modlitby a pobožnosti, a tak se duchovně spojovat s celou církví. My jsme samozřejmě věděli, že v Německu, v Schönstattě, bude celý rok jednou velkou mariánskou slavností, a tak jsme se všichni chtěli připojit, jak to jen v našich tehdejších poměrech bylo možné. Na přípravách oslavy nového svátku se podílely nejen sestry, ale každý, kdo patřil k schönstattskému hnutí, všichni strádali „korunovační dary“ Panně Marii jako blahopřání k jejímu novému vyznamenání v církvi. Toužili jsme: kéž bychom se tak mohli všichni nějak sejít a společně obnovit své zasvěcení! To ovšem bylo neuskutečnitelné, vždyť i jen společná modlitba mohla být, – a často i byla – pokládána za protistátní čin a Státní bezpečnost bedlivě bděla nad bezpečností státu.

Ale...

Pro nás všechny je od počátku působení schönstattského hnutí v Čechách střediskem kaplička v Rokoli. Tehdy ovšem neexistovala nová kaplička „Betlém“ a provinční dům, který dnes stojí, jsme si před sebou nedovedli představit ani v těch nejfantastičtějších snech. Malá původní kaplička byla však pro všechny „domovem“, kde vždycky čeká otevřená náruč Maminky. Sestry bydlely v malé chaloupce na Novém Hrádku. Mohly se odtud starat o kapličku i poskytnout přístřeší těm, kteří do ní přicházeli. Tady se zrodil „válečný plán“: Chceme předat Panně Marii svá blahopřání k novému královskému titulu? Ano, to chceme! Ale nejenom to – my chceme a musíme být *první gratulanti!* Jestliže ovšem máme být skutečně první, musí to být hned v první minutě toho slavného dne, tedy *o půlnoci!*

Přišel 30. květen 1955. Odpoledne a k večeru se do chaloupky trousili mladí hosté. Děvčata přicházela jednotlivě, několikerou cestou. Bylo ještě možno si trochu odpočinout – většinou už jen na zemi, ale to nikomu nevadilo. Po setmění se skupinky opět jedna po druhé pomalu vytrácely na cestu do údolí. Z druhé strany, od Nového Města, přicházeli další poutníci do slavnostně vyzdobené kapličky. Ta byla už po jedenácté hodině plná „až po okraj“. Vládla radost a slavnostní ticho. Na oltáři byla v září svíce připravena maličká zlatá korunka. Ta byla – jak prozradila sestra Marie – „z tak ryziho zlata, jak to jen bylo možné, aby nebylo příliš měkké“. Všichni se na ni nějakým způsobem podíleli, každý ji tedy chtěl aspoň uvidět. Ale už je čas. Je slyšet dvanáct úderů hodin. Začíná korunovační den. Každá složka hnutí má připravenou svoji zástupní modlitbu, kterou teď jménem všech přednáší zástupce každé skupiny: kněží, bohoslovců, rodin, sester, žen, mužů, mládeže, nemocných. Všechny vyjadřují pohotovost být Královně k dispozici ve všem, co bude od každého pro své království žádat. A pak dostává Královna korunu – sestra Marie ji za všechny nabízí. Posvěcenou korunku připevňuje zástupce kněží na obrázek Panny Marie nad svatostánkem. Nikdo z účastníků nemohl tušit, jakým způsobem bude muset zanedlouho dokázat, jak vážně vzal své zasvěcení. Tato korunka přečkala na svém místě v kapličce léta, kdy byly sestry potom ve vězení, i několik dalších roků; později ale přece jen padla za oběť něčí nenechavé ruce... Slavná hodina skončila. Nikomu se nechtělo vrátit se do „normálního“ dne. Bude ještě možné další setkání? To znělo všem v mysli. Věřili jsme: jistě ano, Královna se oslaví, až přijde čas!

Dnes tedy už, milí přátelé, uplynulo od události této vzpomínky 57 roků! Svátek Královny slavíme nyní 22. srpna. Poslední květen se stal svátkem Navštívení Panny Marie. Také toto zasvěcení je symbolické. Je jakýmsi vstupem do následujícího měsíce, do měsíce Božského Srdce Ježíšova. Jako kdyby nám Matka Boží znovu nabízela své Dítě tak jako kdysi s ním spěchala z Nazareta přes hory do Ain Karim, aby ho přinesla své příbuzné Alžbětě. „Jakmile Alžběta zaslechla Mariin pozdrav, zaplesalo radostí dítě v jejím lůně,“ (Lk 1,41) říká nám o tom svatý Lukáš. To je posláni Matky Boží a to je také její veliká radost: přináší Ježíše i nám a je šťastna, když vidí, že je s láskou přijat.

Milí přátelé, přeji vám, abyste i letos načerpali v máji mnoho milostí z milujícího Srdce naší nebeské Matky! Má je pro vás připraveny a touží je rozdávat. V kapličce často vzpomínám a jsem v duchu s vámi.

S. M. Mlada

Navštívení Panny Marie!

Co všechno nám nabízejí k rozjímání tato slova! O Zvěstování, této úžasné události, která byla počátkem nových dějin světa, bylo tolik napsáno, tolikrát se nad ní zamýšlíme a nikdy nepřijdeme ke konci – avšak právě tolik námětů můžeme domýšlet, když si postavíme před svůj duchovní zrak její pokračování.

Maria, ta prostá nazaretská dívka, byla bez jakékoli přípravy postavena před nejdůležitější rozhodnutí, jaké kdy Bůh žádal po člověku. Nedostane čas na rozmyšlení, má odpovědět hned. Nemá nikoho, kdo by jí mohl přispět radou. Jedno však v té chvíli, vedena Duchem Svatým, pochopila – že splnění té horoucí prosby, kterou od rozbřesku dětského rozumu denně vysílá k Hospodinu, prosby za záchranu lidu svého národa i celého světa, za příchod Mesiáše Spasitele – položil Bůh do jejích rukou. Ano, splnění této touhy záleží na její odpovědi, na jejím souhlasu. Všechno by bylo zcela jasné a ona sama je odhodlána k jakékoli oběti; nemýlí se však přece? Jde skutečně o vůli Boží, když On přijal zasvěcení jejího panenství? Tedy: „Jak se to stane...?“ Nebeský posel jako kdyby její otázku očekával a jeho odpověď zaplašila každou pochybnost. Nejen to, on svá slova ještě zdůraznil: také její stará příbuzná, jejíž manželství bylo bezdětné, bude mít ještě ve svém stáří syna. Boží vzkaz je tedy nyní zcela jasný. A Maria k němu vyslovila své „Ano!“ Bylo to „Ano“ k radosti i bolesti, „Ano“ k Betlému i Golgotě. Anděl odešel. Jaká blaženost zaplavila duši vyvolené dívky z tak úzkého sjednocení s Bohem, to nelze ani vytušit. To nebyla jen blízkost, v tomto okamžiku se s Ním ve svém Synu stává jednou bytostí. Tato blaženost je však už od počátku spolu provázena také bolestí. Je si vědoma, že její „ano“ k Božímu plánu znamená konec jejím lidským přáním, snad by se dalo říci i lidskému štěstí: zříká se společného života se svým snoubencem a všeho toho, na co se připravovala a nač se tolik těšila. Nadto si je vědoma, že se vystavuje nejhorší potupě, jaká mohla stihnout izraelskou dívku. Maria se však neoddává úvahám. Tu zprávu o mateřství staré příbuzné nedostala jen jako potvrzení andělova poselství, ale také jako úkol: zřejmě jí má být nablízku, má jí pomáhat. To ostatní je v rukou Božích, On se bude starat, neboť „u Něho není nic nemožného“.

Maria spěchala do judských hor, vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Nebylo třeba víc. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a dítě „zaplesalo v jejím lůně“. Pod vlivem Ducha Svatého nazývá Alžběta Marii Matkou svého Pána a potvrzuje jí, že to, co jí bylo oznámeno, je skutečně od Pána. Jaký div, že z rozjásané duše nazaretské dívky vytrysklo i navenek to, co naplňovalo celé její nitro, že musela vyzpívat své city ve chvalo zpěvu Bohu Izraele: „Velebí má duše Pána a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli, že shlédl na svou nepatrnou služebnici! Od této chvíle mě budou

blahoslavít všechna pokolení, neboť veliké věci na mě vykonal Ten, jenž je mocný, jehož jméno je svaté...“ (Lk 1, 46-49). Jaké to asi byly měsíce, jež Maria prožila u Alžběty před narozením dítěte! Nejen spolu připravovaly všechno, co bylo pro jeho příchod zapotřebí, ale jistě se také zamýšlely nad životním údělem svých dětí: co asi pro ně Hospodin připravuje – nejeden příklad znaly z dějin vyvoleného národa a osud těchto vyvolených nebyl nikdy snadný. Nyní však se přiblížil čas spásy, doba mimořádná. V důvěře svěřovaly sebe i své děti Pánu, odhodlány poslušně splnit vše, co bude od nich samých žádat.

Naplnil se čas, Alžběta porodila zaslíbeného syna. Zpráva radostně vzrušila celé městečko. Po osmi dnech se sousedé a přátelé sešli, aby byli přítomni obřízce chlapce. Jméno Jan, kterým bylo dítě nazváno, předznamenávalo jeho životní úkol: „Vyvolený“. Jakmile bylo vysloveno, jeho otci Zachariášovi, který do té chvíle nemohl mluvit, byl opět rozvázán jazyk a on v nadšení velebil Boží dobrotu a moc. Je mu však dáno pohlédnout i do budoucnosti: „Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil a vykoupil svůj lid...Ty dítě budeš prorokem Nejvyššího...půjdeš před Pánem, abys mu připravil cestu...“ Lidé žasli a s bázní si vzájemně říkali: „Čím asi toto dítě bude?“ (srov.Lk 1,65-76).

Pro mladičkou Marii, která pod srdcem chovala Toho, jehož měl být novorozený chlapeček předchůdcem a „připravovat mu cestu“, byla tato prorocká slova dalším potvrzením, že její příští život je už od Pána naplánován. Nemusí se obávat, On o ní ví. Největší Mariinou bolestí však jistě byla myšlenka na jejího snoubence. Ten ještě v těchto dnech radostně připravuje všechno pro společný život. Jak ráda by mu ulehčila jeho situaci! Může se však jenom modlit. Není oprávněna prozradit Boží tajemství.

S. M. Mlada

Milí přátelé, v tomto květnovém vydání Dopisu nemocným jsme mezi tradiční přispěvatele zařadili i texty od dlouholeté ředitelky Oblastní charity v Hradci Králové paní Anety Maclové, pro niž je služba nemocným a opuštěným posláním, které jí leží na srdci, i když momentálně v charitě nepracuje.

Těší nás Vaše mnohé další dopisy, kterými vyjadřujete podporu tomuto dílu. Dostali jsme mimo jiné i psaní z domova důchodců, kde si prý Dopis po částech předčítají. Srdečně všechny seniory a další pisatele pozdravujeme! Zatím však, bohužel, není v našich silách na jednotlivé dopisy odpovídat. Snad je dostatečnou odpovědí další číslo Dopisu nemocným.

Opět upřímně děkujeme za Vaše příspěvky. Je možné zasílat je na naši adresu Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01. Někdy příspěvky dostáváme hromadně nebo na účet a pak je složitější poděkovat jednotlivcům. Děkujeme tedy touto cestou štědrým dárcům z Lochenic, Hradce Králové – Kuklen a všem dalším, kteří zasílají příspěvky na náš účet č. 1006010044/5500, VS 21003. Pán Bůh odpláť!

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravují Mons. Josef Socha, S. M. Mlada Kozlová, P. Miloslav Fiala OPraem. a Anna Hrčková.